De Lustige Jager, zingende vele vrolijke liederen, voor alle lieve Meisjes

bron
De Lustige Jager, zingende vele vrolijke liederen, voor alle lieve Meisjes. G. van der Linden, Amsterdam 1863

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_lus004lust01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

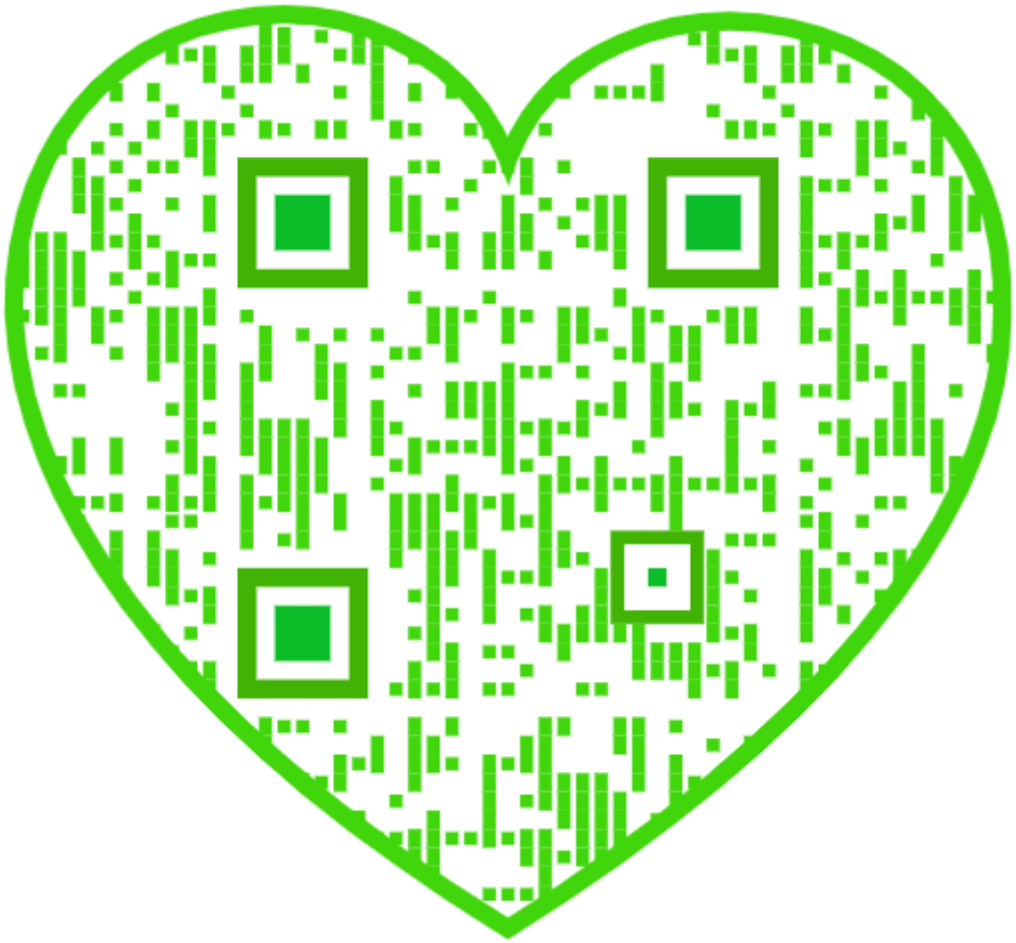

De lustige jager.

Jagerslied.

Wijze: *Van de Pellerin.*

Op een vroegen morgen was ik in het veld,
Met mijn hart vol zorgen en met min gekweld,
Mijn snaphaan geladen alleen op de jagt,
Maar tot mijn verzaden, met een droef geklag
Zag ik een zwaan, ik heb mijn snaphaan,
Op dit wild dier afgeschooten, zag ik een zwaan
Ik heb mijn snaphaan, op dit wild dier laten gaan.

2. Maar door het geruchte in het groene woud.
Zag ik een Maagde vlugten, haar hart was benaauwd
Wijl haar schaapje weide in het groene gras,
Ik riep stak u lijden en spoedde mij wat ras,
Ach Herderin! die ik bemin,
En wilt voor geen jager beven,
Ach herderin die ik bemin, verstaat mijn regte zin.

3. Langs de waterstoomen volgde ik haar na,
Onder het lommer der boomen, zoo kwam ik bij haar
Herderin geprezen! en zijt niet benaauwd,
Gij kunt mijn smart genezen in dit groene woud,
Geen andere maagd, die mij behaagt,
Op u alleen stel ik mijn zinnen,
Geen ander maagd, aan mij behaagt
Liefste! gij wordt tot min gevraagd.

4. Jager! wil u begeven naar een ander vriendin,
   Die is tot u gedreven, want mijn hart en zin,
   Is, om met mijn schaapjes in deez' groene wei,
   Al in vreugd te leven, - Jager! ga voorbij,
   Geen Jager kan of geen jongman,
   En zal mij tot den trouw bewegen,
   Geen Jager kan, of geen jongman,
   Jager ik ben bevreesd er van.

5. Allerliefste Herderinne!
   Geef mij het woord van trouw,
   Mag ik uw liefde winnen, om als man en vrouw,
   Met u aan mijn zijde, mijne schaapjes te voên
   In die groene weiden troosten met een zoen,
   Ach, Herderin! die ik bemin,
   Zoo zal ik u boven alles zijn;
   Ach, Herderin! die ik bemin,
   En ook uw schaapjes groot en klein.

6. Jager! door uw reden en uw woorden zoet,
   Vinde ik mij te vreden, en geheel mijn gemoed
   Is tot uw gedreven, om in den echten trouw,
   Vergenoegd te leven zoo als man en vrouw;
   Ik zal met vlijt in dezen tijd,
   Al mijn schaapjes bijeen vergaren,
   Ik zal met vlijt, in dezen tijd
   Leven met mijn man verblijd.

Laurentie mijn.

Laurentie lief! Laurentie mijn,
Wanneer zullen wij eens te zamen zijn?
te zamen zijn!
Ik wou dat 't altoos Zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,

Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik bij mijne
bij mijne, bij mijne, bij mijne,
Laurentie was. bis.
Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altijd Maandag, Zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik bij mijne,
Laurentie was. bis.
Laurentie lief. enz.
Ik wou dat 't altoos Dinsdag, Maandag Zondag was
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz,
Laurentie was. bis.
Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altijd Woensd. Dinsd. Maand. Zond. was
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik bij mijne, enz.
Laurentie was. bis.
Laurentie lief, enz.
kI wou dat 't altijd Donderd. Woensd. Dinsd.
Maandag, Zondag was,
Dat ik bij mij Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik bij mijne
Laurentie was. bis.
Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altijd Vrijdag, Donderdag Woensdag
Dinsdag, Maandag, Zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. bis.

Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altijd Zaterdag, Vrijd, Dond, Woens,
Dinsdag, Maandag, Zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. bis.

Al de dagen moeten nu weder terug gezongen worden.

Vader Abraham.

O vader Abraham!
Wie had gedacht, dat uw geslacht,
Zoo zou ontaarden,
En zijn veracht.

Het was al van de vroegste jeugd,
Vol schelmerij en zonder deugd,
Genegen tot bedriegerij,
En stelen als de raven.
O vader Abraham! enz.

Zijn kleinzoon met mevrouw Mama!
Bedrogen Ezau zijn Papa;
Toen hij zijn bril niet vinden kon,
Van meester Magnis Moris.
O vader Abraham! enz.

Vrouw Laban, halve Jacobs neef,
Die op zijn reis niet stil en bleef,
Zij stopte Lea in de kooi,
In plaats van schoone Rachel! enz.
O vader Abraham! enz.

Vrouw Rachel keer weer naar huis,
Je weet Papa 't is hier niet pluis,

En draag geduldig uw verlies,
Doch 't komplement aan mimmelen
O vader Abraham! enz.

Neef Jacob was ook bij de hand,
Toen hij vertrok naar 't vaderland,
Pakt hij het zilver poppengoed,
Bij Rachel onder 't zadel,
O vader Abraham! enz.

De zoons van Jakob slecht bij kas,
Verkochten Jozef net van pas,
En stuurde hem naar Egypteland,
O daar te leeren toov'ren.
O vader Abraham! enz.

Baas Mozes was 't die water gaf,
Hij leent maar van zijn buren af,
Al 't goud en zilver wat hij kan,
En stopt het in zijn ransel.
O vader Abraham! enz.

Broer Aaron brengen zij hun goud,
Wat heeft die man daarvan gebouwd?
Een mager nuchter kalvertje;
Een bul had 't kunnen wezen,
O vader Abraham! enz.

Zoo ging de reis vol angst en list
Logeert 't geslacht, schoon ieder 't wist
Voorzigtig digt bij de Oosterpoort,
In de Oude Pijl bij Rachel!
O vader Abraham! enz.

Toen 't zootje in 't land Kanän kwam
Verdeelde zich een iedere stam,
Van Joppe tot aan Jericho,
Was 't niets dan roven en plund'ren.
O vader Abraham! enz.

Vorst David ook niet lang daarna,
Beloerde huisvrouw Bathseba,
   En liet uit vriendschap Uria,
   Doorschieten als een schuimspaan.
      O vader Abraham! enz.

t Was ook wat moois toen Absalon,
Op 't duivenplat bij Esther klom,
   Men kon er 't ongesierde stik,
   Van Mousjes zoo uit proeven,
      O vader Abraham! enz.

Baas Salomon, die leepe vent,
Zijne oude streken zijn bekend,
   Verzaakt om 't vreemde Jufferschap,
   De wet en de profeten.
      O vader Abraham! enz.

Zoo is 't gegaan en gaat het nog,
Die schalkerij en dat bedrog,
   Bezielt de natie in 't gemeen,
   Tot schande van de Nazaat!
      O vader Abraham! enz.

de Liefde.

Wijze: *Rinaldo.*

Waarom moet een meisje bloozen,
   Als zij 't woordje liefde hoort? bis.
Waarom moet zij kunstig veinzen. bis.
   Als de liefde 't hart bekoort? bis

Is de liefde dan onedel?
   Is ze een grove lage drift?
Die den grooten mensch vernedert,
   Voor de wijsheid tegengift.

Waarlijk hij die dit kan wanen,
Kende nooit haar reine kracht,
't Is de wellust, die hij offers,
In haar heil'ge namen bragt.

Zuivre, ware, trouwe liefde,
Is een rijke gaaf van God,
Die den mensch verheft, veradelt,
Meer geschikt maakt voor zijn lot.

Zij ontwikkelt ed'le krachten,
Die nog sluimerden in 't hart
Maakt hem minder eigenzoekend,
Minder in zijn drift verward.

't IJdel kort genot der zinnen,
Is haar oorsprong noch haar doel,
't Zijn de zielen die beminnen,
Stoflijk spreekt dit zielgevoel.

Ruim zoo ver van dieren grofheid,
Als van eng'len geest'lijkheid,
Werkt het dier en de engel zamen.
Tot haar stille zaligheid.

Gloeit zij schuld'loos aan den boezem,
Spreekt zij in een smachtend oog,
Heft zij, bij bezielde kussen,
't Stil genietend hart omhoog.

Hemelgeesten zien dan vrolijk,
Zulk een lievend menschenpaar
's Levens zorgen, 's levens vreugde,
Teeder deelen met elkaar.

Zien hen dan de bloemen plukken,
Die er geuren, voor zijn voet,
En, voldaan met zijn bestemming,
Worden wat het worden moet.

Waarom zou dan het meisje bloozen,
Als zij rein onschuldig mint,
En haar lot, haar hart haar aanzijn,
Aan een edel man verbindt?

Bond meer ware liefde op aarde,
't Lot der menschen niet naar schijn,
Hoeveel rozen zonder geuren,
Daar nu niet dan doornen zijn.

Bij de aan vang van 'n speelrijs

Wijze: *Welkom vrienden bij elkander.*

Welkom vrienden! hier vergaderd,
De dag van vreugd is thans genaderd,
Welkom vrienden! hier vergaderd,
De dag van vreugd is thans genaderd,
Voor deez' vriendenkring. bis.

Eerst aan haar een zoen gegeven,
Die de vreugd is van ons leven,
Ware vreugde zij ons streven,
Ja zij is ons bijgebleven,
In deez' vriendenkring. bis.

Kom stap nu maar in den wagen,
Die zal onze vreugd wel dragen,
Hoeven wij ons af te vragen:
Kan u heden vreugd behagen?
In deez' vriendenkring. bis.

Nu 't portier maar digt gesloten,
Nimmer heeft ons vreugd verdroten,
Nu 't portier maar digt gesloten,
Voorwaarts! juichen feestgenooten,
In deez' vriendenkring. bis,

Voerman! gij kunt voorwaarts rijden,
Ons zal niets dan vreugde beiden,
In deez' vriendenkring. bis.
Langzaam moog de dag nu glijden,
Ieder zal zich regt verblijden,
In deez' vriendenkring. bis.

De orde van den dag.

Wijze: *Aan alle meisjes van de stad.*

De wereld is in rep en roer,
Des morgens komt de melkboer,
Dan komt ook weer de bakker; bis.
Dan komt sinjeur de karreman,
Die zoo verrukk'lijk raat'len kan,
Hij ratelt mij schier wakker. bis.

Dan schelt Jacobus met de krant,
En meldt het nieuws van 't vaderland,
Dan komt de pruikenjongen; bis.
Dan weer diaken met de bos,
Zijn jongen schreeuwt gelijk eən mos,
Dan weer de vrouw met tongen. bis.

Dan belt er weer een and're vent,
Die zegt: ik maak mijnheer bekend,
En aan de vrienden allen: bis.
Dat buurvrouw Griet van Jan Patroon,
Verlost is van een boerenboon,
En in de kraam bevallen. bis.

Dat jok je, kerel! zei katrijn,
't Zal zekerlijk een zoontje zijn,
Wie krijgt er boerenboonen? bis.

Zacht, zegt Achilles houdt u stil,
Ik keek door mijn verkeerdenbril,
Dus ben ik te verschoonen. bis.

Dan komt er een met Hijprocras,
Sinjeur die drinkt terwijl een glas
Op 't huwlijk van Nicht Truitje bis
En zegt: als dit Bruidstranen zijn,
Dan is mijn nicht van marsepijn,
En dus een aardig bruidje. bis.

Nu komt Anna de keukenmeid,
En vraagt wat Juffrouw heeft gezeid,
Van deze middag te eten; bis.
Zoodra het Juffrouw heeft gezeid,
Dan is Anna de keukenmeid,
Het somtijds weer vergeten.

Dan komt er weer de zak of schaal,
Die vraagt naar wat gemunt metaal
En kort daarna de slager: bis.
Sinjeur bestelt een schapenbout,
Niet al te jong, niet al te oud,
Niet al te vet of mager. bis.

Dan komt die lang verwachten wasch,
Van 's Graveland, van Van der PLAS,
De Sleeper krijgt een fooitje, bis.
De wasch is juffrouw wellekom,
Sinjeur zag liever baars met hom,
Dan zulk een waterzootje. bis.

Het heele huis is op de been,
Sinjeur vliegt naar zijn kamer heen,
De stijfster is gekomen. bis.
De wasch wordt naar den ouden trant,
Met balimand op balimand,
Door 't volk in huis genomen.

Maar ondertusschen kijkt sinjeur,
Eens om het hoekje van de deur,
Verlangt om wat te knappen; bis.
En zoo als hij de deur opdoet,
Daar valt de balimand met goed,
Van boven van de trappen. bis.

Wel vrouwmensch! zegt sinjeur wat's dat?
Het antwoord is: wel nu Jan Gat!
Wat zou, wat zou dat wezen? bis.
De wasch betreft uw vrouw alleen,
Die zal u aanstonds naar ik meen,
De wetten komen lezen. bis.

Sinjeur vraagt spoedig om pardon,
Daar het niet anders wezen kon,
't Was crime majestatus; bis.
Maar toen Anna de keukenmeid,
De zaak in kwetsie had bepleit,
Verkreeg hij pardonatis. bis.

Want pas bevorens had Katrijn,
Uit Ursijn en uit Valatijn,
Zeer bondig klaar gelezen: bis.
Dat leed te doen aan eene wasch,
Geen crimemajestatis was,
Dus was de zaak bewezen.

Aria.

Ik ben een meisje frisch en jong,
En ben Goddank nog vrij,
Ik haat een treurend hangend hoofd,
Romannen zotternij.

Ligt vliet mijn bloed, ik min de scherst
Ik min ook zang en dans;

Mijn rijkdom is een vrolijk hart,
Mijn kroon een bloemenkrans.

Ik ben als moeder Eva was,
Wat ijdel, ligt van zin;
Nieuwsgierig ja nieuwsgierigheid,
Gij zijt het die ik min.

Ik vlied ook voor de mannen niet,
Mama heeft mij verklaard:
Wij arme meisjes zijn alleen,
Voor hunnen wil op aard.

Daarom sluipt in mijn vrolijk hart
Geen zotte trotschheid in,
Heil mij! dat ik een meisje ben,
Gezond van ziel en zin.

De Keuze van een Meisje.

Wijze: *De wereld is in rep en roer.*

Mijn dochtertje mijn lieve meid!
Het wordt zoo langzaam nu reeds tijd,
Dat we eens van het huwlijk spreken;
Kom zeg, voor moeder niet beschaamd,
Wien ge u tot vrijer hebt beraamd,
Gij hebt genoeg bekeken.

Een koopman met een groot kantoor
Die zit in 't geld tot aan zijn oor.
Kan die u niet behagen?
Ach neen, mijn lieve moeder! neen,
'k Word niet bekoord door 't geld alleen
'k Zou zulk een lot niet dragen.

Men heeft mij toch wel eens verteld,
Een koopman denkt altijd om geld,
Om markten en om prijzen,
Hij denkt niet aan zijn lieve meid
Het geld beneemt hem al zijn tijd,
Met handelen en reizen.

Mijn dochtertje! mijn lieve meid!
Een zeeman, voor zijn vak vol vlijt,
Wilt gij met dien niet vrijen?
Neen moeder! neen, hij is wel best,
En weet ook veel van Oost en West,
En kan wel aardig vleijen.

Maar ach! hij is zoo veel op zee,
En ik kan toch niet met hem mee,
'k Moet al dien tijd hem missen:
En dan is 't afscheid nog zoo zwaar,
Neen, Moeder! 't was mij al te naar,
Dat kunt gij zelf wel gissen.

Mijn dochtertje! mijn lieve meid!
Een held, die voor zijn Koning strijd,
Met dien wilt gij wel leven?
Ja, moeder! ja, een oorlogsheld,
Een man vol eer, vol moed in 't veld,
Kan ik mijn achtting geven.

Want ik min ook mijn vaderland,
Dus wou ik zulk een man mijn hand,
Met liefde en trouw vereeren,
Maar ach, ook hij is weinig thuis,
Hij gaat naar 't veld bij 't krijgsgedruisch,
In vree naar 't exerceeren.

Dus, als gij nog wat anders weet,
Dat mij nog meer genoegen deed,
Komt, moeder! wil dat noemen.

'k Geloof wel dat er nog wat is.
En 'k was dan in mijn schik gewis,
'k Kon dan met vreugde roemen.

Mijn dochtertje mijn lieve meid,
'k Begrijp wel wat u 't meeste vleit,
En wien ge u hebt verkoren,
Voorzeker wilt gij een student,
Maar maakt mij dan de reen bekend
Dat die u kan bekoren.

Ja, lieve moeder, ja, ja, ja,
Dat raadt ge best, van tralala,
'k Verheug mij in uw raden;
Kom moeder, geef mij een student,
Dan is mij alles exelent,
Bebloempt zijn dan mijn paden.

Studenten toch zijn braaf en goed,
Het dapperst en het edelst bloed,
Vloeit immer door hun ad'ren;
Zij minnen zeer het vaderland,
En wijden het hun gansch verstand,
Op 't spoor van onze vad'ren.

Zij durven ook bij 't krijgsgeschrei,
Het staal te gorden aan den zij,
Geen vijand doet hen zwichten
Maar in des vredes zoeten tijd,
Zijn ze aan Minerva's dienst gewijd,
Om 't menschdom te verlichten.

En dan zoo zacht, zoo lief, beschaafd,
Met veel gevoel en smaak begaafd,
Zoo geestig en zoo aardig;
Ja, niemand mint de meisjes meer,
En niemand kust en vleit zoo teer,
Zij zijn beminnenswaardig,

De Schoorsteenveger.

Del Mondo zeer vermaard,
In 't hoekje van den haard,
Daar volop valt te stoken,
Is daar de schouw met roet,
Dan wordt op staande voet,
Van Mondo's kunst gesproken.

Soms schreeuwt de keukenmeid,
En raast van enkel spijt:
Daar is een vlok gevallen,
Gelijk een pruikebol,
En heel de stoofpan vol,
De spijs deugd niets met allen.

Mevrouw komt op 't gerucht,
Vraagt: wat is hier voor klucht?
Waartoe, Klazijn! dit morren?
'k Geloof het wel Mevrouw!
Zie eens, de gansche schouw,
Zit vol met roet en lorren.

Wel nu, roep Jan de knecht,
Ga spoedig heen, en zegt,
Dat hij Del Mondo hale;
En zwijg met uw geraas,
Hier speelt geen meid de baas,
Verstaat gij dit, brutale!

Zoo deelt Del Mondo's kunst
Ook in Mevrouwen gunst,
De schoorsteen moet toch zuiver;
Zelfs waagt een burgervrouw,
Bij 't nad'ren van de kou,
Daartoe haar laatste stuiver.

De propre zind'lijkheid,
Dient, waar men spijs bereid.

Voorzeker niet vergeten;
Want waar het roet bederft,
Het eten bruin zelfs verwt,
Zal Slokhals zelfs niet eten.

De stokvisch maaltijd van napoleon Bonaparte in Moskou.

Napoleon was zeer belust,
Hij wou eens lekker smullen,
En dacht zijn darmen heel gerust,
Met stokvisch op te vullen;
Hij riep hiertoe zijn volk bijeen,
Wie gaat er mee ter maaltijd heen?
Ter maaltijd heen? bis.
Kom, mannen kom nu op de been,
Wij gaan nu zaâm naar 't Noorden heen,
Naar 't Noorden heen. bis.

De Franschjes mager van natuur,
Die meenden regt te blikken,
En Bonapart kwam in postuur,
Of hij alles in wou slikken,
Wat of die hebzucht niet al doet,
De stokvisch is in 't Noorden goed,
In 't Noorden goed;
Kom, Mannen kom met nieuwe moed,
En doet je magere bast te goed,
Jou bast te goed. bis.

Nu zaten ze op den kouden grond,
Maar konden toch wel zweten,
En Bonapart liep in het rond,
Werd bang voor 't stokvisch eten;
Hij werd daar 't meest hem had gejeukt
Als Noordsche stokvisch plat gebeukt,

Ja plat gebeukt, bis.
Schei uit riep hij: ik ben gedeukt,
En al mijn volk wordt plat gebeukt,
Wordt plat gebeukt. bis.

Maar evenwel hij wou de moed,
Toch gansch niet laten zaken,
Hij wist de stokvisch die is goed,
Men zou 't hem niet meer bakken;
Kom, mannen kom, op nieuw weer aan,
Gij moet niet hongrig henen,
Niet henen gaan, bis.
Toe Franschjes blijft niet lang zoo staan,
Maar vul je magere buik voortaan,
Jou buik voortaan,

Ja baas maar 't is hier vreeslijk koud,
Gij zelf doet niets dan beven,
Had gij maar braaf wat turf en hout,
Op reis ons meegegeven;
Een sobre rok en niets in 't lijf,
Braaf kogels tot een tijdverdrijf,
Ja tijdverdrijf, bis.
Waar bergen we ons zoo koud en stijf,
Die stokvisch zit ons dwars in 't lijf,
Ja in ons lijf. bis.

Val aan, maar mannen doet je best,
De saus is reeds aan 't koken,
Och waren we maar in 't Fransche nest,
't Verdriet ons al dat stoken;
Zie zoo, de maaltijd is gereed,
Nu weet je dat je stokvisch eet,
Ja stokvisch eet, bis.
Maar ach, wat valt die peper heet,
Zie hoe ik in de koude zweet.
Zie hoe ik zweet. bis.

Ja, ja, 't is hier in lang niet pluis,
Riep Bonapart vol zuchten,
'k Wou dat ik maar terstond naar huis
Met heel die boel kon vlugten,
Ik ben haast van verstand beroofd,
Zoo vliegt de mostaard mij in 't hoofd
Ja in mijn hoofd, bis.
Kom pak je biezen, eer mijn hoofd,
Nog als een stokvisch wordt gekloofd,
Ja wordt gekloofd. bis.

Dat dacht ik wel, riep vriend Kozak,
Gij moet het nooit vergeten,
Woudt gij zoo maar op jou gemak,
Hier Noordsche stokvisch eten?
O neen! is niet de bon die coup,
Zuip gij maar liever Fransche soep,
Ja Fransche soep. bis
Ga naar Parijs, zuip Fransche soep,
Jou maag die deugd niet voor die coup
Niet voor die coup. bis.

De Pijp.

Wijze: *Contre le chagrin de la vie.*

Mijn pijpje is mijn lust en leven,
'k laat zelfs een oorlam daarvoor staan
Maar wilt gij mij een kusje geven,
Dan steek ik mijn tabak niet aan;
Maar zoek ik vruchteloos aan te klampen
En geeft gij mij terstond den zak,
Ik zal dan mijn hartverdriet verdampen,
Bij 't rooken van een pijp tabak,

'k Zal die twist en onrust stoken,
Nooit laten stoppen uit mijn doos,

Maar hun een slechte pijp doen rooken
Dit zweer ik als een braaf matroos,
Krijg ik die muiters in mijn kluiven,
Dan geef ik hun een duchtig pak,
Ik zal hun zinkingsnuif doen snuiven,
Zij zijn niet waard een pijp tabak.

En durft men Hollandsch vlag te schenden
Ik leg mijn pijpje uit den mond,
Ik zal mijn scheepje zorgvol wenden
En boor den vijand in den grond,
Ja, meisjes! gij moogt mij gelooven,
Het was het Hollands hart dat sprak,
Daar blijft het steeds Oranje boven!
Dat is een andere pijp tabak.

de Blijgeestige

Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de wereld mij. bis

Al zit ik op geen Keizerstroon,
Al torscht mijn hoofd geen koningskroon
Al ben ik niet hoog welgeboren,
Al draagt mijn borst geen ridderkruis,
Al heb ik soms geen cent in huis,
Altijd moedig. enz.

Al krijg ik nooit een vetten baard,
Al proef ik nooit pastei of taart,
Al vult geen wijn mijn feestbokalen
Al mag ik nooit een vriendenre i,
Op keur van vreemde lekkernij,
Door Fransche Koks bereid, onthalen.

Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat baat de wereld mij.

Al pronk ik nooit met kant of zij,
Al siert geen goud of zilver mij,
Al is mijn rok reeds kaal gesleten,
Al draag ik nooit een nieuwe hoed,
Al is de kast met linnengoed,
Die Grootje naliet, lang vergeten,
Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de wereld mij.

Al heeft mijn huis geen pronksalet,
Al slaap ik op geen donzen bed,
Al heb ik meubels noch tapijten
Al siert geen kroon mijn kamer op,
Al moet ik ook zoo arm als Job,
Mijn leven in een hut verslijten,
Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de rijkdom mij

Aria uit de Ketellapper van Sint Flour.

Sint Flour is even als Parijs,
In 't Fransche Koningrijk gelegen,
Maar het verschil van levenswijs,
O hemel! komt alom ons tegen,
Men kan door deugd bij ons te land,
Een voorwerp van elks achting wezen.

Hier is een eerlijke armoê schand,
Men wordt slechts om zijn geld geprezen

'k Ontdek, o denkbeeld vol van smart
Dat ook bij mijn geliefsten vrinden,
Natuur noch in mijn broeders hart,
Noch in mijn zusters zijn te vinden.
Ik kom eenvoudiglijk gekleed,
Een ras vertrek is hun verlangen,
Maar nu men hier mijn rijkdom weet
Wordt ik op beter wijs ontvangen.

Als de Overneven vrolijk zijn,
Kan danzen hen bekoren.
Dan doen zij trom en tambourijn
En ook de veldpijp hooren,
Hun vermaak is op den duur
Steeds begunstigd door natuur.
En joup.

Ziet men hen daaglijks danzen,
De rigadon, zig zag, don don,
Terwijl hun vrolijk danzen,
't Verstand niet schaden kon,

Om in Savoije een jonge maagd,
Naar 's lands gebruik te vreijen,
Wordt zij alleen ten dans gevraagd,
Gevoerd in blijde rijen,
En haar begeerte is bekend,
Zoodat vermaak gebied in 't end,
En joup.

De liefde onder 't danzen,
De rigadon, zig zag, don don,
Bij 't hoogst onschuldig danzen,
't Verstand niet schaden kon.

De grijsaards toonen in dat land,

Nog danzen te beminnen,
Zij springen dikwijls hand aan hand,
En zijn steeds blij van zinnen;
Voor de min en voor de vreugd,
Zijn ze als in hun eerste jeugd,
En joup.

Daar zij hoe oud toch danzen,
De rigadon, zig zag don don,
Terwijl het vrolijk danzen,
Hen nimmer schaden kon.

de Hemelpoort.

Klop klop, doe open als 't u blieft,
Sint Pier! mag 'k er door?
Wie daar? riep Petrus driftig uit,
Wie staat er nu weer voor?

Ik, was het antwoord, heer Portier!
Een man, zoo als 't behoort,
En Petrus deed de grendels los,
Der groote hemelpoort.

Maar, zei toen Petrus: zijt ge wel
In 't vagevuur geweest?
Of komt ge maar zoo regtstreeks hier?
Wat zijt ge voor een geest?

Och! zei de ziel, ik was gehuwd,
En had een knorrig vel,
Mij dacht, nu hoefde ik toch niet,
In vagevuur of hel.

't Is wel, zei Petrus, stap maar door;
Maar wie komt ginder aan?
Zeg geest! waarom zijt gij niet eerst
Naar 't vagevuur gegaan?

Ik was getrouwd, mijnheer Portier!
Zoo sprak ook deze heer;
Maar mijn Xantippe stierf mij af,
En spoedig huwde ik weer.

Wel foei! zei Petrus: gij niet hier,
Neen dwaashoofd! 't gaat niet aan,
De hemel is geen gekkenhuis,
Blijf gij maar buiten staan.

Bons bons, de deur ging dreunend digt,
De geest ging zuchtend voort;
En eerst een eeuw drie, vier er na;
Ontsloot men hem de poort.

Het Bloempje van de Hoop.

In des levens rampwoestijn,
Vrienden groeijen rozen,
Rozen die welriekend zijn,
Groeijen in den zonnenschijn,
Bloeijen er en blozen.

Maar voorzigtig, dart'le hand!
Die de bloem wil plukken.
Van de scherp gepunte plant,
Rijt een vlijmende angeltand,
U te valsch aan stukken.

Maar bedrogen, schoon hij slaag.
Wie de bloem mag rooven,
Naauw ontscheurd aan tronk of haag,
Ligt haar blos verplet van vaag,
En haar bloem verstorven.

Vrienden! och, de roos verbleekt,
En verlokt niet lang r;

't Afgedorde knopje breekt
Daar de doorn wascht en steekt,
Van besmetting zwanger.

De open wonde gaapt en bloedt
En verdiept bestendig,
De angel knaagt en bijt en wroet,
En verpest met gift en gloed,
En verzweert inwendig,

Vrienden! wie hij hoort in 't hart,
Zorgloos voor verrasen,
Staan uw wonden droef en smart,
Ik weet balsem voor uw hart,
Weet er kruid voor wassen.

't Is niet als de Roos van fleur,
Dood'lijk in 't bekooren,
't Is van onverpeste geur,
Groen en onvernist van kleur,
Zonder valschen doren.

Teistren ons de orkanen wreed,
Met hun distelroede,
Kwijnen we aan den angelbeet,
En belacht het lot ons wreed,
In verstaalde woede.

't Kruidje spreidt zijn geuren rond,
Balsemzoet van wasem,
Legt het op uw diepste wond,
Straks zijn lijf en ziel gezond,
En het hart haalt asem.

Weegt uw hangend hoofd te zwaar,
Door de ramp gebogen,
Riekt het lagchend kruidje maar,
Aanstonds is de Hemel klaar,
En de damp vervlogen.

Moet gij gindsche bergen op?
Dwars door netelstruiken,
Staroogs op den steilen top,
't Kruidje staat in vollen knop,
Op den kruin te ontluiken

Loeit met aklig schrikgeluid,
De afgrond ginds u tegen,
Als zijn kaak zich opensluit.
Tilt het kruid zijn hoofdje uit,
En het wasemt zegen.

Wien dan 't gif in de ad'ren sloop,
Laat hem 't kruidje rieken,
Zoekt hij 't waar zijn voetpad loop,
't Is het bloempje van de hoop,
Pluk het, arme zieken!

't Is dat bloempje rein van fleur,
Argloos in bekoren,
't Is dat bloempje zoet van geur,
Groen en onvernist van kleur,
Zonder valschen doren.

Neemt en tast en riekt het vrij,
Kweekt het aan den boezem:
't Opent zich, hoe guur het zij,
En versiert het bar getij,
Met verjongden bloesem.

't Wordt een groenend schaduwdak,
Als de orkanen loeijen,
En verdort een enkle tak,
Dien de storm in 't woeden brak,
Duizend andre bloeijen.

Blakere ook den bliksembrand,
Bloemgewas en loover,
Sla hij onzen oogst in 't zand,

En verwoest hij vrucht en plant
't Kruidje schiet er over.

Laat de roos door valschen schijn
't Argloos hart verrassen;
Spuwt haar angel boos venijn,
Ik weet balsem voor uw pijn,
Weet er kruid voor wassen.

't Groeit en bloeit met lust en tier,
Als de jaarsaisoenen;
Praalt en pronkt tot lof en sier,
Van den teedren hovenier,
Die den hof deed groenen.

Du, du ligst mir am herzen.

Du, du ligst mir am herzen,
Du, du ligst mir am sinn,
Du, du machst mir viel schmerzen,
Weist nicht wie gut ich dir bin,
Ja ja ja weist nicht wie gut ich dir bin.

So, so wie ich die liebe,
So, so liebe ach mich,
Die die zartlichtste triebe,
Fuhle iech ewig fur dich,
Ja, ja, ja, fuhle ich ewig fur dich.

Doch, doch darf ich dir tranen
Dir, dir mit lichten sin,
Du, du kannst auf mir bauen,
Weis ja, wie gut ich dir bin,
Ja, ja ja, weist ja wie gut ich dir bin.

Und, und wenn in der ferne,
Dir, dir mein bilt ersheint,

Dann, dann wunscht ich zo gerne,
Dasz uns die liebe vereint.
Ja, ja, ja, dansz uns die liebe vereint.

Afscheidsliet.

Vaar dan wel vergeet, mij niet!
Stel mij nooit uit uw gedachten;
Liefde kan ik van u niet wachten
't Noodlot baart mij veel verdriet,
Vaar dan wel, vergeet mij niet.

Vaar dan wel, vergeet mij niet,
Laat de vriendschap ons verblijden,
Schoon het noodlot ons scheiden,
Onze vriendschap acht dit niet,
Vaar dan wel, enz.

Vaar dan wel, vergeet mij niet,
Soms zal u een vriend genaken,
Die in schijn voor u zal blaken
Ach, zijn vriendschap is verdriet
Vaar dan wel, enz.

Vaar dan wel. vergeet mij niet,
Ach, hoe vele blijde stonden,
Heb ik met u ondervonden,
Die ik nu niet meer geniet,
Vaar dan wel. enz.

Vaar dan wel, vergeet mij niet,
Wil het lot u in dit leven
Zonder mij genoegen geven,
Ach, vergeet mij dan toch niet;
Vaar dan wel, enz.

Vaar dan wel, vergeet mij niet,
't Lot kan ons weer gunst betoonen,

Ons weer bij elkaâr doen wonen,
Daarom staak toch uw verdriet,
Vaar dan wel. enz.
Vaar dan wel, vergeet mij niet,

Eeuwig dierbaar aan mijn harte,
Denk 'k aan u in stille smarte,
Tot de dood mijn eindperk ziet,
Vaar eeuwig wel vergeet mij niet.

Aan de Maan.

Schoone maan! zegt ziet gij heden,
Daar gij 't halve rond bespiedt,
Schoone maan! zegt ziet gij heden,
Mijn geliefde Philis niet?
Ja gij ziet haar, want geen wolkje,
Dekt uw helder blinkend oog,
Gij kunt onverhinderd turen,
Aan den hoogen sterrenboog.

Onverhinderd! ach, wat zeg ik?
Dak of venster zal misschien,
U! o Nachtvorstin! beletten,
Om mijn levenslust te zien!
Nijdig dak! afgunstig venster!
Laat het oog der zilvren maan,
Door u digt gevoegde reten,
Tot mijn lieve Philis gaan.

Maar zoo gij, o lust des hemels!
Mijn bevallig meisje ziet,
Zeg dan dat haar trouwe minnaar,
Haar zijn teedre groete biedt.
Zegt met een verhelderd blikje,
Door een schitterende gloed,

Schoone Philis! 't is uw minnaar!
Die u door mijn stralen groet.

Nacht verlichtster! stiltekweekster,
Ziet gij mijne Phils nu?
Welligt ziet zij teeder denkend,
Aan haar minnaar thans op u,
Moog'lijk zegt ze opwaarts ziende,
Daar gij 't halve rond bespiedt,
Schoone maan! zegt ziet gij heden,
Mijn geliefde Damon niet?

Welligt zend ze ook een zuchtje,
Van verlangen naar mij heen,
Vangt dit zuchtje schiet het weder
Met uw stralen naar beneên,
Hemeldochter! wellust kweekster,
Blijft ons beider oogenlijn,
En laat uw vergulde stralen,
Immer onze boden zijn.

Afscheidslied.

Lebe wohl, vergiss meins nicht,
Schenke mir dein angedenken;
Liebe darfst du mir nicht schenken,
Ach das schicksal will es niech
Lebe wohl, lebe wohl, lebe wohl,
Vergiss mein nicht.

Lebe wohl, vergiss mein nicht,
Ewig theuren meinem Herzen,
Denk ich dein mit süssem schmerzen,
Bis das Auge im Tode bricht.
Le wohl! u.s.w.
Lebe wohl, vergiss mein nicht,

Wenn wir eindlich ausgeweinet,
Aus dem nebel dann erscheinet,
Um uns her ein helles Licht;
Lebe wohl, u.s.w.

Lebe wohl, vergiss mein nicht,
Schallet dir aus fernen Zonen,
Ja, die Freundschaft wird dir lohnen
Wenn die lisbe scheidend spricht
Lebe wohl! u.s.w.

Lebe wohl, vergiss mein nicht!
Kâmpfe muthig dulde schweigend,
Bis sich über Sternen Beihe,
Liebend unser Geist um flicht!
Lebe wohl u.s.w.

Nationaal Lied.

Herrinnert ge u, sprak laatst een oude krijger
Dien schoonen dag, dat Neêrlands heldental
Euroops tiran, dien nooit verzaden tijger,
Storte in zijn val en bragt ten wissen val,
Hoe Nassau's telg ons weer het pad ter glorie
Zijn heldenbloed ons werd ten vredeboô
Die dag vol roem voor Nederlands historie,
Het is, het was, de dag van Waterloo.

Herinnert ge u, hoe op de woeste baren,
Het leeuwenkroost, door Ruitersschim geleid
Met luipaard zaâm de slaafsche Christenscharen
Van 't ijzeren juk des Islams heeft bevrijd
Slechts voor een poos in diepen nacht bedolven
Blonk weer op nieuw de glans onzer banier,
Die zegepraal op het gebied der golven,
Het is, het was, de zegen van Algiers.

Herinnert ge u, hoe in de hemelstreken,
Waar zich verheft de trotsche Bato's stad,
Een Sultan eens zijn woord dorst te verbreken
Dat hij weleer zoo duur bezworen had?
Maar 't dappre kroost der edele Batavieren
Verschijnt en heft alreeds de zegezang,
De nieuwe roem voor Nederlands banieren,
Het is, het was, de roem van Palembang.

Herinnert ge u, doch neen, ik weet mijn toonen
Zijn veel te zwak voor den verheven lof
Laat Barden vrij voor Willems deugden kroonen
Ik zink in 't niet voor zooveel prijzensstof,
Ik stamel slechts mijn krijgsherinneringen:
Dat eedler lied mijn zwakke stem vervang
Zoo zal ons kroost nog eens de glorie zingen,
Van Waterloo, Algiers en Palembang.

De Bloemist.

Gij, die behagen schept in bloemen,
Treedt binnen in mijn bloemenhof,
Ik heb voor aller wenschen stof,
En mag op keur van schoonheid roemen
Op dezen wel beplanten grond,
Kan men zijn keur den teugel vieren,
Men moet op dit benedenrond,
Het levenspad, het levenspad,
Het levenspad met bloemen sieren.

'k Schenk 't kruidje roer mij niet den fijnen
Deez' blaauwe klokjes aan den gek,
Deez' gouden knopjes aan den vrek
Narcissen aan die schoon wil schijnen
Den scherpen doorn aan den nijd,
Slaapbollen schenk ik aan den tragen.

Deez' wilgentakjes aan de vlijt,
De zonnebloem de zonnebloem,
De zonnebloem die gunsten vragen.

De helden schenk ik deez' laurieren,
Deez' duizendschoontjes aan de jeugd,
De blanke lelie aan de deugd,
En de eik zal 't hoofd der burgers sieren,
De populier den babbelaar,
De bloeijende aloë den grijzen,
Dit Judasgeld den woekeraar,
De passiebloem, de passiebloem,
De passiebloem schenk ik den wijzen.

Aan smachtende sentimenteelen,
Schenk ik het Juffertje in het groen,
Zij die verliefde wenschen voên
Zal ik met myrthe en roos bedeelen,
Mijn liefdesvoorwerp zal me altijd,
Hoe langer en hoe liever wezen,
Aan haar heb ik een roos gewijd,
Waaraan geen doorn waaraan geen doorn
Waaraan geen doornen zijn te vreezen.

het mislukte Kusje.

Ik ben voorwaar een rare snaak,
Die goed zijn zaken plooit,
Het kussen schijnt me een groot vermaak
Maar echter kus ik nooit,
Al zwoeg en sloof ik elken dag,
't Is of het niet gelukken mag,
'k Ben van mijn meisjes trouw bewust,
Doch heb haar echter nooit gekust.

'k Zag Roosje hupplend door het veld,
(Zoo heet dat lieve kind)

Ik ben haar ijlings nagesneld,
Nog vlugger dan de wind;
Maar toen ik haar een kusje vroeg,
Mijn hand reeds om haar middel sloeg,
Daar zat een speld die deed mij zeer
Ik dacht toen om geen kusje meer.

Eens op een schoone zomerdag,
Ging ik door bosch en groen,
En toen ik daar mijn meisje zag,
Vroeg ik haar weer een zoen.
Ik bragt mijn mond bij haren mond,
Maar ziet een slimme jagershond,
Die beet mij nijdig in mijn been,
En ik ging zonder kusje heen.

Eens dat ik voor haar woning zat,
Schroomde ik geen onheil meer,
Ik had haar handjes reeds gevar,
En drukte die zoo teêr;
Maar toen ik wou aan 't kussen gaan,
Kwam onverwachts haar vader aan,
Dien uitslag raadt ge zeer gewis,
'k Liep andermaal een kusje mis.

Eens gaf mij Roosje dezen raad,
Tot heeling van mijn pijn,
Zij sprak: aan het venster in de straat
Zal 'k heden avond zijn.
Ik ging daarheen met blijde waan,
Ging op een loer voor 't venster staan,
Maar zie daar brak de leer aan stuk,
Ik kreeg geen kusje maar een kruk.

Zoo gaat het met mij ieder keer,
't Is of het lot mij speelt,
Ik vraag mijn meisje nimmermeer,
Zoo me eens een kusje streelt.

't Lot biedt mij niets dan kwelling aan
Wat heb ik, arme! toch misdaan,
Och, lieve meisjes! zie hoe 'k lij,
En geef 't gewenschte kusje mij.

Io vivat!

Iö vivat! Iö vivat!
Nostorum satinas,
Hoc est amoris, poculum,
Dolonis est antidotum:
Nostorum satinas.

Iö vivat Iö vivat!
Nostorum satinas;
Dum nihil est in poculo,
Iö vivat Iö vivat!
Nostorum satinas.

Iö vivat Iö vivat!
Nostorum satinas,
Nos jungit amicitia,
Et vinum praebet gaudia,
Iö vivat Io vivat!
Nostorum satinas.

Io vivat Io vivat!
Nostorum satinas,
Est vita nostra brevior,
Et mors amara longior,
Io vivat Io vivat!
Nostorum satinas.

Io vivat Io vivat!
Nostorum satinas.
Osores nostri pereant!
Amici semper floreant!

Iö vivat! Iö vivat!
Nostorum satinas.

Jam tota academia,
Nobiseum amet gaudia?
Iö vivat! Iö vivat!
Nostorum satinas.

Het nederige Hutje.

Zijt gegroet, geliefde velden!
En gij nedrig rieten dak!
Hier Eliza! woont de vrede,
Die zoo vaak den Vorst ontbrak,
In mijn hutje rolt ons leven,
Zonder kommer, zonder druk,
Deugd en onschuld zijn mijn schatten
Liefde en vriendschap mijn geluk.

Zou ik, Vorsten! u benijden?
Neen. want zorgen is uw lot,
Moest ik een paleis bewonen,
O! daar had ik geen genot.
In mijn hutje rolt ons leven,
Zonder kommer, zonder druk.
Deugd en onschuld zijn mijn schatten,
Liefde en vrijh[e]id mijn geluk.

Hoort den donder, hoe verschrik'lijk,
Vliegt de bliksem over de aard,
Maar hij treft de hooge spitsen,
Daar hij 't nedrig hutje spaart;
In mijn hutje rolt ons leven,
Zonder kommer, zonder druk,
deugd en onschuld zijn mijn schatten
Liefde en vriendschap mijn geluk.

de Nacht.

Stille nacht! hoe eerbiedwekkend,
Is uw doffe duisterheid,
Wanneer gij uw zwarte sluijer,
Om het zwijgend halfrond spreidt,
Statig zijn, o maan uw schreden,
Als gij op de wolken klimt,
't Jeugdig grasje ademt teêrheid,
Daar het in uw schaduw glimt.

Zephir zweeft op zoele koeltjes,
Door het somber dennenwoud,
In deez' tempel, waar de Godheid,
Haar gewijde woning houdt;
Kom, o deelgenoot mijns levens!
O Maria! reik me uw hand,
Voel hoe mijn verteederd harte,
Van een zuivre liefde brandt.

O hoe statig blinkt de schepping,
Mij in 't scheemrend duister aan,
Sterker kloppen onze harten,
En mijn oog ontrolt een traan;
Maar bij 't uur der jongste scheiding,
Daar, o dierbre lotgenoot!
Daar verbreidt ons ook de nacht reeds
O, die stille nacht des doods.

Dan, maar beef niet, o Maria!
Liggen wij gevoelloos neer,
En de maan ziet ons dan nimmer,
In haar koele schaduw weer.
Schrikken wij niet voor dat tijdstip
Na den langen nacht der tijd;
Zien wij reeds den morgen gloren,
In 't verschiet der eeuwigheid.

O hoe schoon lacht ons die morgen,
Met haar gulle blikken toe,
Welk een reeks van zaligheden,
Wenscht ons 't rijzend heillicht toe.
Als dien morgen aan zal breken,
Aan de kim der eeuwigheid,
Zal geen nacht ons meer bedekken,
O spoed aan, onsterflijkheid.

Das Deutsche Vaterland.

Was ist das Deutschen Vaterland?
Ist 's Preussenland? ist 't Schwabenland?
Ist 's wo am Rhijn die Rebe blüht?
Ist wo am Belt die Möwe zicht?
O nein, o nein, o nein, o nein,
Sein Vaterland muss grösser seyn.

Was ist des Deutschen Vaterland?
Ist 't Baierland? is 't Steierland?
Ist 't wo der Marsen Rind sich strecht?
Ist 's wo der Marker Eisen reckt?
O nein, u.s.w.

Was ist des Deutschen Vaterland?
Ist 't Pommerland? Westphalenland?
Ist 's wo der Sand der dünen weht,
Ist 's wo die Donau bransend geht?
O nein, u.s.w.

Was ist des Deutschen Vaterland?
So nenne mir das grösse land,
Is 's land der Schweizer? is 't Tyrol?
Das land und volk gefiel mir wohl,
Doch nein, u.s.w.

Was ist des Deutschen Vaterland?

So nenne eindlich mir das land;
Gewis es ist das Oesterreih,
An Siegen und an Ehren reich?
O nein, u.s.w.

O Vaterland, dus Heldenland,
Von einem bis zum andern Strand,
So weit die deutsche Zunge klingt,
Und Gott im Himmel Lieder singt,
Das soll es seyn, das soll es seyn,
Das, wackrer deutscher nenne dein.

Das gantsche deutschland soll en seyn,
O Gott van Himmel zich darein,
Und gieb uns ächten deutsche Muth,
Das wir es lieben, treu en gut
Das sol es seyn, das soll es seyn,
Das ganze deutschland soll es seyn.

Pabst oder Sultan.

Der Pabst lept herrlich in der Welt,
Es fehlt im nicht an Ablassgeld;
Und er trinkt täglich feinen wein.
Ich möchte auch der Pabs wohl seyn.

Dan nein, er ist ein armes wicht,
Ein holdes weib beglükt im nicht,
Er schlaft in seinem hert all[e]in.
Drum möchte ich der Pabst nicht seyn.

Der Sultan lebt Saus und Brauns,
Er wohnt in einem schöne Haus;
Vol allerschönsten Mägdelein,
Ich möchte auch wohl Sultan seyn.

Dann nein, er ist ein armer mann!
Er lebt nach seinen Alkoran,

Und trinkt nicht einen becher Wein,
Ich möchte auch kein Sultan seyn.

Drum mädchen, gieb mir nur ein Kuss,
Damit ich bin der Sultanus,
Und schenkt mir jets ein becher Wein
Womit ich auch der Pabst kann syn.

Vrijagie tusschen een Jongman en eene Dochter.

J. Mijn allerliefste Herderin!
Kom luistert naar mijn klagt,
Ik wordt gedreven door de min,
Gestadig dag en nacht;
Aanziet met vlijt, mijn trouwigheid,
Die ik u hier betoon;
Want in de heele wereld wijd,
Spand gij alleen de kroon.

D. Houdt op, Minnaar! en klaag niet meer,
Ik wil niet zijn getrouwd,
Ik ben een dochter jong en teer,
Pas zestien jaren oud,
Of gij hier staat en klaagt op straat,
En drijft met mij de spot,
Maakt u naar huis en slapen gaat,
Mijn deurtje moet op slot.

J. Princesse! blijft een weinig staan,
O pronk van meisjes veel
Ik zweer bij zon en ster maan,
Ik kies je tot mijn deel;
Of zoo gij mij, laat in de lij,
Dan wensch ik om den dood,
Daarom Zoetlief! geloof mij vrij,
Mijn liefde is zoo groot.

D. Minnaar! en zeg mij eens waarom,
Dat gij mij zoo bemint,
Daar is zoo menig schoone blom,
Ik ben nog maar een kind,
Neem uwe lust, laat mij met rust,
Gaat naar een ligte trant,
Waar gij uw minnevonkjes bluscht,
Steek vrij uw schuit van kant,

J. Och Isabel! uw goud geel haar
Staat in mijn hart geplant,
Uw oogjes staan zoo wonder raar,
Als eenen zon die brandt,
Uw fiere gang, en zoete zang,
Is voor mij medicijn,
Daarom Zoetlief! en wacht niet lang
Genees mijn minnepijn.

D. Des Jongmans woorden zijn zeer zoet
Ja somtijds extra fijn,
Zij toonen dikwijls groote moed,
Om eens bemint te zijn.
Waarna de maagd, zich dan beklaagt,
Men vindt er alzoo veel,
Alwaar een knecht zijn roem op draagt,
De bloem is van zijn steel.

J. 't Is waar mijn uitverkoren Lam!
Maar ik en ben zoo niet,
Ach, maak u toch op mij niet gram,
Ik wensch je geen verdriet,
Gij wordt mijn vrouw, in echte trouw;
Uit regte kuissigheid,
Mijn hart en bloed dat is voor jou,
Tot dat de dood ons scheidt.

D. Gij praat voorzeker wonderschoon!
Maar liever blijf ik vrij;

En raak niet door uw zoete toon
Toch gaarne in de lij,
Het is maar wind, mijn lieve vrind!
Ik ben te jonge spruit,
Want als men zich ter trouw verbindt.
Dan is de vreugde uit.

J. Mijn overschoone Isabel!
Gij zijt mijn tweede ziel!
En laat mij toch in geen gekwel,
Daar ik hier voor u kniel;
Geef mij uw hand, tot trouw en pand,
En wees niet meer zoo strat,
Want doe je mij geen onderstand
Dan daal ik in het graf.

D. Minnaar! uw droefheid neemt geen end
Ik zie uw trouwigheid,
Nu heb ik eerst den grond gekend
Van uw standvastigheid;
Door al uw smert, hebt gij mijn hert,
Van liefde zoo doorwondt,
Het schijnt het afgenepen werd,
Gij wordt mijn man terstond.

Het beklag van Jan droogbloed

Wijze: *Jan de Wasscher.*

Ik heb een Kermispop getrouwd,
Een zoete Engelin!
Maar 't heeft mij al te lang berouwd,
Och ik wordt dol van zin,
Ik dacht dat ik wat moois en had,
Als ik dat zoete kind
Getrouwd had al in deze stad,
Hoe was ik zoo verblind,

Ik meende dat ik was een man,
Maar ik ben nog geen knecht,
Ik dien ze nogthans waar ik kan
Och, hoe was ik zoo slecht,
Dat ik mij zoo verblinden liet,
Al tot mijn ongeval,
Met eene vuile booze Griet,
Waarvan ik sterven zal

's Morgens als zij is opgestaan,
Dan gaat zij op de pot,
Ik moet deze consert, hoort aan,
Wegdragen tot mijn spot.
Wat dunkt u van deez' pot pastij,
Die ik wegdragen moet?
'k Wou dat ze op de Mokerhei,
Gehangen was met spoed.

Nog moet ik thuis uit vegen gaan,
En daarbij 't kind zijn gat,
Ben ik des morgens opgestaan,
Wat dunkt u van dit nat?
Dat heb ik voor mijn brandewijn,
Den reuk van drek en strond,
Ik wenschte dat dit boos venijn,
Lag in het graf terstond.

Och vriend! als ik dat heb gedaan,
Moet 'k naar de burgwal toe,
Om stronddoeken te spoelen gaan,
Dan zegt ze: Jan! wel hoe?
Past op dat gij er wel op let,
Gaat niet ten huize uit,
Maar wilt straks maken gaan het bed,
Of gij krijgt op uw huid.

En dan doe ik nog niet genoeg,
Ik moet ook maken vuur;

Mijn Grietje loopt dan naar de kroeg,
Soms wel voor vijf zes uur;
En is de kost niet gaar nog dan,
Dan schreeuwt, zij overluid,
Dan moet helaas! ik arme man,
Danzen de deuren uit.

Dan sta ik op de straat te zien,
Al voor mijn deur hoort aan,
Ik moet mijn schamen voor de liên,
Dat ik moet vlugten gaan,
Ik moet dan staan daar op schildwacht
Met pijn en groot verdriet,
Somtijds mijn vriend den heelen nacht
Al voor mijn booze Griet.

Hetgeen dat mij nog spijt het meest,
Dat ik moet dragen mooi,
Veel krabben van mijn vuile beest,
Een Rotterdamsche fooi:
Ik ben vol krabben heel beklad,
Gelijk een ieder ziet,
Mijn aanschijn ziet gelijk mijn gat
't Komt van mijne booze Griet.

Ik zeg u Jongmans! voor het lest,
Dat gij wel voor u ziet;
Och vrienden! leer van mij het best,
En trouwt geen kwade Griet.
Mogt ik mijn Griet, dat zeg ik klaar
De drommel schenken gaan;
Mijn vrienden! voor zijn Nieuwe jaar,
Dan was het eens gedaan.

Klucht van de drie Maagde.

Wijze: *De kat loert op de Muis.*

Daar waren drie jongen maagden,
Te Gend in Vlaanderland,
Ik hoorde haar droevig klagen,
Hoe dat zij stonden verslagen;
Dat de Jongmans gingen van kant
En zij bleven vol minnebrand.

Haar namen zijn niet vergeten,
't Was Grietje en Jocomijn.
En Betje. zij spaken met reden;
Ik wil er mij gaan verklenen,
Gelijk een Jongman fijn,
Want ik wil soldaat mee zijn.

Wel Meisjes! dat 's wel verzonnen,
Sprak Grietje, dat is goed;
Kom laten wij kleeren gaan halen,
Ik wil ze wel dubbel betalen;
En gaan wij op staande voet,
Hier bij een Kaptein met spoed.

Zij scheerden elkander de haren,
En een hoedje werd opgezet,
Zij kleeden haar zonder minken,
En gingen een pintje drinken;
De kleeren pasten haar net,
Want zij waren heel tout á fait.

Toen gingen zij zamen treden,
Naar een Kapitein hoort aan;
Zij zeiden: Mijnheeren geprezen,
Wij willen drie soldaten wezen,
Wat geeft gij ons op de hand
Wij willen strijden voor het land.

De Kapitein hoort haar spreken,
Vraagt Gasten! hoeveel zal 't zijn,
Dat ik u hand zal geven,
Want ik zie en de raad verheven;
Gij zijt er nog jong bedaard,
Want gij hebt nog geenen baard.

De jongste van hun drieën,
Sprak tot den Kapitein,
Zij zullen ons niet vervaarden,
Al hebben wij geen baarden;
Tot strijden zijn wij gezind,
Want Oranje is onze vrind.

Den Kapitein hoort haar spreken,
Hij gaf haar een goed bescheid,
Acht ducatons zal ik langen,
Wilt ge die op hand ontvangen?
Zij zeiden: ja kom aan,
Want wij willen eens drinken gaan.

Zij kregen het geld in tassen.
Zij gingen bij dag en nacht,
Met de soldaten krioelen,
Zij lieten in Venus doelen,
Haar schieten met groote bracht,
Tot haar geld was doorgebragt.

De Kapitein kwam het te hooren,
Van zijnen Sergeant,
Dat het drie vrijsters waren,
Dat bragt hem in bezwaren;
Hij sprak: hoe ben ik gebrast,
Wilt ze doen zetten vast.

Zij werden terstond gevangen,
Gebragt voor de krijgsraad,
Daar zag men haar schreijen tieren,
Voor alle de Officieren;

Die lachten met groot geluid,
En wezen haar vonnis uit.

Als dat ze moesten rijden
Zes uren op 't houten paard,
Tot spiegel der jongvrouwen,
Die haar kwamen aanschouwen;
Zij riepen genâ met kracht,
Maar zij werden braaf uitgelacht.

Oorlof gij dochters verheven!
Die gaarne hadden een man,
Wilt voor den dienst u mijden,
Dan zult ge op geen ezel rijden,
Als deze drie maagdekens jent,
Deden binnen de stad Gent.

Aardig lied van een Jongman en een jonge Dochter.

Ik ging mij onlangs vermeiden,
Langs de groene klaverweiden,
Daar zag ik tot mijn plaizier,
Een zoo schoon Venusdier,
Ik voegde mij nevens haar zijde,
Ik ging mij met haar verblijden,
Zij zweeg zoo stil gelijk een lam
Mij dacht, ik in den hemel hemel hemel kwam
Mij dacht dat deze Maget teer,
Kwam dalen van den hemel neêr.

Ik ging aan haar voetjes leggen,
En zij liet haar al gezeggen,
En ik sloeg mijn dartel oog
Soms een weinig naar omhoog;
Zoo dat ik haar minnestralen

Wel op mij zag nederdalen;
Als ik zag dat zoete lam,
Mij pacht dat ik in den hemel, enz.
Ik dacht dat mij de minnegoôn,
Door Venus lust werd aangeboôn.

En ik voelde aan haar knieën,
't Meisje liet het al geschien
Toen ik nog wat hooger kwam,
Raad eens wat ik daar vernam;
't Zoete spel van de minne,
't Meisje liet mij komen binnen,
Zij zweeg zoo stil gelijk een lam,
Mij dacht dat 'k in den hemel, enz.
Dat Cupido met zijne schicht,
Mijn jong hartje had verlicht.

Als ik zag haar borstjes schoone,
Die zoo heerlijk stond ten toone,
Hare zoete roode mond,
Die heeft mijn jong hart doorwond,
En ook haar koralen lipjes,
Zijn de zoete minneklipjes,
Als ik hoorde spreken dat zoete lam,
Mij dacht dat ik in den hemel kwam, enz
Want haar minnelijke taal,
Is gelijk de nachtegaal.

Als ik zag haar roode wangen,
Die deden mij zeer verlangen,
En haar oogjes bruin als git,
En haar tandjes leliewit;
Hare zoete stem en fale,
Klinkt gelijk de nachtegale,
Als ik haar zoete stem vernam,
Mij dacht dat ik in den hemel, enz.
Want haar beminnelijke zang,
Houdt mijn hartje in bedwang.

Zoo schiet Cupido met zijn pijlen,
En hij raakt ook wel somwijlen,
Venis in het ingewand,
Dat het raakt in lichte brand,
Als Cupido met zijn lonken,
Schiet op Venus minnevonken,
Dan raakt het hart in volle vlam.
Mij dacht dat ik in den hemel, enz.
Als ik denkt op dat Venuswicht,
Dat mijn hartje heeft verlicht.

Oorlof Jongmans! met verblijden,
Als gij soms gaat uit vermeiden,
En gij vindt een Venuswicht,
Prensenteert Cupido's schicht;
En wilt u met haar vermaken,
Want het zijn zoo zoete zaken,
Als ik denk aan dat zoete lam
Mij dacht dat ik in den hemel. enz.
Jongmans ik zeg u inderdaad,
Maak dat het u altijd zoo gaat.

Een oud lied van een Maaijer en een Vrieseman

Wijze: *Als 't begint.*

De velden stonden groen en welbereid,
Tot reizen was er een Vrieseman bereid,
Vrieseman! waar wilt ge varen?
Lestmaal toen ik die kleederen zag.

Toen dacht mij dat ze de mijne waren,
Die bonte kleederen die ik heb an,
Die gaf mij een vrouwtje zonder man,
Alwaar ik van nacht bij heb geslapen

Ik zweer u Maaijer! al bij mijn lijf,
Nooit mogt ik zulke vreugde rapen.

Vrieseman! zeide zij, Vrieseman!
Nu trekt andere kleeren an,
Wapen u, want 't geldt uw leven,
Omdat men om een wijf niet zeggen kan
Dat de Vrieseman is dood gebleven,

Zij lieten daar het spreken staan,
En gingen elkaâr met zwaarden slaan,
En sloegen met blanke zwaarden,
De Maaijer sloeg er de Vrieseman dood
Zoodat hij viel van zijne paarde.

De Maaijer op zijn graauwe ros sprong,
En hij hief aan een lied en hij zong
Hij zong luid men kon het hooren:
Sta op. sta op, Jonkvrouw fijn!
De Vrieseman die is hier voren,

Het vrouwtje van hare bedde opsprong
Waarvoor een gouden gordijne hong,
't Was luttel tot harer baten;
Zij liet haar eigen getrouwden man in
Die haar om deze reden ging haten.

Zeg eens zeg eens, jongvrouwe mijn!
Waar nu mijn beste kleederen zijn?
En wilt ze mij nu hier geven;
Maar gij hebt ze den Vrieseman aangedaan
Het kostte hem ook zijn jong leven.

Nu wil ik gaan op dit termijn,
En begeven mij in een klooster fijn,
Al verre van deze landsdouwe,
Adien! want ik moet gescheiden zijn,
Van mijn overschoone vrouwe.

Het onnoozele Hansje.

Wijze: *'t ging een meisje aan de kant.*

Het geschiedde op een tijd,
Dat een man op oude jaren,
Is geworden Heremijt,
En liet al de weelde varen,
Heeft de wereld met haar pracht,
Maar voor slavernij geacht.

Twee zoons liet hij in de stad,
De derde heeft hij meêgenomen,
En hij zeide: hij zou dat,
Nooit bij vrouwen laten komen.
Hij dacht: wat men niet en ziet,
Dat bekoort het harte niet.

't kind bleef alzoo bij zijn vaâr,
En kwam nimmer bij de luiden,
En at met hem menig jaar,
Niets als wortelen en kruiden;
Vaste driemaal in de week,
En dronk water uit de beek.

Maar alzoo 't eens kwam te pas,
Dat daar in een van de dorpen,
Bij de Boeren kermis was;
Zou men naar een Gansje werpen,
Waarbij heel de zoete jeugd,
Dat kwam zien met volle vreugd.

En een Priester, wel bekend,
Als een man van goede zeden,
Woonde aldaar ook omtrent,
En heeft deez' Hermiet gebeden,
En door zijnen boô gelast,
Dat hij wezen zou zijn gast.

Deze gast aldus gebeên,
Ging de zaken overleggen,
En liet zich alzoo het scheen,
Van dien goeden borst gezeggen,
En al na een diep gepeis,
Trok hij met zijn zoon op reis.

Hanje zag vast hier en daar,
Toen zij over wegen gingen,
En al wat hij werd gewaar,
Achtte hij voor wonderdingen;
En zijn vader lijdt hem uit,
Wat of dit of dat beduidt.

Op 't laatste zag hij bij geval.
Een hoop Steedsche vrijsters spreken,
Die daar in het groene dal,
Geestig gingen zitten kweelen;
Makende een zoet geluid,
Bij het loover en het kruid.

Hansje zag hun schoon sieraad,
't Kwantje bleef er op staan merken,
Ja hij prees hun zoet gelaat,
Voelde zijn gewrichten werken;
Wou zoo 't scheen niet verder gaan,
Maar is stille blijven staan.

Vader zei de jonge held:
Hoe mag 't zoete schepsel hieten?
Ik en heb nog nooit in 't veld,
Zulke vogels kunnen schieten;
Ja gelijk ik wel kan zien,
Zoo behoort men 't gunst te biên.

Och zei vader: wat ge ziet,
En zoo in het veld hoort schreeuwen,
Dat zijn ganzen, anders niet.

Slimmer dan de stoutste spreeuwen;
O een snood en olijk goed,
Waarvoor gij u wachten moet.

Vader! zei den jong gezel,
Laat mij bij die ganzen blijven,
Ik wil met die dieren wel,
Mijnen jongen tijd verdrijven,
Ik en vreeze geen verdriet,
Zij en zijn zoo gruwzaam niet.

De man voelde geene grond,
Dacht nu wat zal dit beduiden,
'k Meende, zei hij binnen 's monds,
't Kind kon niets dan groene kruiden,
Maar die lekker als hij is;
Kent meer als het groene lis.

Doch de vader stiet hem voort,
En ging van de wegen treden;
't Kind in zijn gemoed gestoord,
Volgt hem na met trage schreden,
En zei: vader! kan het zijn,
Koop toch zulk een Gans voor mijn.

Mij dunkt 't waar mij een plaizier,
Als ik mogt een Gans genieten,
Al was 't als mijn leven schier,
Het en zou mij niet verdrieten,
Vader! riep de onnoozele Hans.
Lieve! koopt mij toch een Gans.

Vader stond geheel verstomd,
En zei: och wat baten kluizen,
Al wat toch van katten komt,
Is zoo 't schijnt geneigd tot muizen,
En hoe naauw men jeugd besluit,
't schijnt zij wil er echter uit.

Na dat Hansje met zijn Vaar,
Van de feeste was gekomen,
En een ieder van elkaâr,
Zijnen afscheid had genomen;
Was de guit het kluisje moe,
En liep naar de ganzen toe.

Achttien jaar was Hansje oud,
Als hij van zijn vaâr ging loopen,
Hansje had den bras van 't woud,
Hansje ging een Gansje koopen,
Hansje hadde geene deeg,
Voor dat hij een Gansje kreeg.

De Fransche Vlieger.

Wijze: *Oranje.*

Aanhoort toch vrienden! al te gaâr,
Wat moois, wat nieuws in 't Nieuwe Jaar
Al van een vlieger, door vier grooten,
In 't vreije Neêrland opgeschoten.

Deez' vlieger was van Fransch papier,
En had een â la mode zwier.
Omdat hij overal beplakt was,
Met geele lelieën of 't bekakt was.

Op 't neusje boven stond een zon,
Van klatergoud zoo goed het kon,
Die zon, of 't spel was in de vinken
Als helsch vuur op een stokje blinken

Maar touw en staart was bij gehuurd,
Van makkers uit een and're buurt,
Het drommels wassnoer ging men halen,
Al heel uit Keulen of Wesphalen,

De staart bragt Jems van over zee,
Dus werd de vlieger eindelijk ree,

De burelieden overdroten,
Die hebben hem toen opgeschooten.

Monsieur die 't al beschikken wou,
Die baaijevanger hield het touw,
En 't spel begon heel wel te tieren,
Zoodat monsieur zijn touw ging vieren.

Het touw dat had bijna geen bogt,
Zoo vloog de vlieger in de lucht,
Dat hij uit veler menschen oogen,
Tot aan de zon toe scheen gevlogen.

Maar zie daar kwam een dwarrelwind,
Uit drie, vier, hoeken dit verzint;
Een harde stooker kwam uit Spanje,
En een uit Duitschland en Oranje.

Een aantal lieden zagen aan,
Of deze vlieger lang zou staan,
Opdat hij al begon te zwaaijen,
Te suissebollen en te draaijen.

Monsieur zag dat hij 't lang niet won,
Hij palmde wat hij palmen kon,
Opdat al dit verhoeteld leuteren,
Het heele spel niet zou verpeuteren

Gelijk het op het lest ook blijkt,
Hoe dat monsieur nu staat en kijkt,
Dewijl zijn vlieger met dit mallen,
De staart is van het gat gevallen.

Die nu kan weten waar de val
Al van deez' vlieger wezen zal,
Die mag er daad'lijk heen gaan peuren
Om een stuk daarvan te scheuren.

Oorlof, Monsieur de gouden Tor!
Nu is je mooije vlieger hor,
Begeer je weer een toe te stellen,
Zoo maak de staart van Fransche vellen.

En schiet hem op, waar gij de wind
Wat beter voor je vlieger vindt,
Hier zou men zonder fermonijen,
Het touw digt bij de hand afsnijden.

Een droevig Lied.
van het vergaan van het schip, *de Zwarte Haan*, op 2 Augustus 1673.

Wijze: *Van Helena.*

Aanhoort een droevig lied,
Wat ik u zingen zal,
Al wat er is geschied,
Hier op het aardsche dal,
Het schip de Zwarte Haan
Van Sluis is afgevaren,
Al naar de Smirnsche kust
Waar toen veel Turken waren.

Vier Turksche schepen groot,
Die kwamen ons aan boord,
Men spaarde kruid nog lood,
Onz' Schipper zoo 't behoort
Zei: mannen! kloek faljant,
En spaart geen lijf of leven,
Steek liever in den brand,
Als aan den Turk te geven.

Zes uren met getreur,
Heeft dezen slag geduurd,
't Was niet als vlam en vuur
Dat men daar heeft bespeurd,
De schipper kloek van aard,
Die wou het niet opgeven,
Tot dat den laatsten man,
Verlaten zou zijn leven.

Hij schoot zoo vreesselijk,
De wreede Turksche moord,
Wij moesten op de wijk.
De mast raakt buiten boord,
Wij wisten geenen weg,
Waar wij ons zouden wenden;
Wij raakten in verdriet,
En nog tot groote ellende.

Wij dreven door de wind,
Op Gods genade heen,
O schrikkelijk ellend!
Al was mijn hart van steen,
Van ijzer of metaal
Zoo zou het moeten schreijen,
Wanneer ik u verhaal,
Onz' aller druk en lijden.

Door een zeer groote wind,
Zoo is ons schip gestrand,
En dat op een eiland,
Wat men daar leggen vond:
Genaamd de Sint del,
Zoo is het eiland geheeten,
Men zuchtte overal,
En vond er niets te eten.

Zeventien weken wilt verstaan,
In deze droefheid groot.
Men had geen spijs of drank,
En daarbij ook geen brood;
Men was met droefheid belaân,
Men zucht zoo menigwerven,
Wij raken hier niet van daan,
Hier moeten wij allen sterven.

De schipper zeer bedroefd,
Die sprak tot ons vermaak,

Ik heb tot ons behoef
Daar nog een deel tabak;
   Daarmee behield men 't lijf,
Omtrent drie vier weken,
   Daarna al met verdriet,
Drie honden opgegeten.

De honden waren op,
Nu waren wij bedroefd,
Men wrong de handen daar,
Men trok het haar uit 't hoofd;
   De schipper kloek van aard,
Die sprak zoo menigwerven,
   Kom smijt den dobbelsteen,
Wie onzer 't eerst zal sterven.

Al was het ook mijn beurt,
Ik ben ter dood bereid,
Een steenen hart dat treurt,
De schipper heeft gezeid:
   Kom werpt ze met de hand,
En dat al voor ons allen,
   Opdat men zie wie 't lot,
Van ons zal overvallen.

't Viel op den boog bootsman,
Het droevige noodlot,
Hij stak zijn handen uit,
En riep zoozeer tot God:
   Eet nu het vleesch van mijn,
Door hongersnood gedreven;
   Mijn bloed tot eenen drank,
Ik wil het al u geven.

De leeraar zoo 't behoort,
Die nam hem bij de hand.
Hij heeft hem zoo getroost,
Och, och, blijft nog volstand,

En bouwt op uwen God;
Ach ja, sprak hij verheven,
Adien, mijn kameraads!
Ik ga u nu begeven.

O hemel zon en maan!
Wat schrikkelijke nood,
Niemand van hen allen,
Die hem brengen wou ter dood;
Toen wierp men weêr het lot,
Wie dat hem zouden slagten,
En 't viel op Jan de Blaauw,
O God! zeer groot van magten.

Hij hief zijn handen op,
En klaagde God zijn nood!
Wil mij vergeven toch,
Wij doen 't uit hongersnood,
Adien, mijn maats voor 't lest,
Het vleesch al van mijn bonken,
Ik ben ter dood bereid,
't Is al aan uw geschonken.

De Slager kwam daaraan,
Een bijl al in zijn hand,
En gaf hem zulk een slag,
Dat hij ter aarde lag,
Men lag hem op een blok,
En hieuw zijn vleesch in stukken,
Zij grepen al daar naar,
Men zag het hem ontrukken.

De bonken op de schaal,
Het menschenvleesch bij nood,
Men deelde 't overal,
Al door den honger groot,
Zij grepen al daarnaar,
En aten armen, beenen;

En dronken 't menschenbloed,
Helaas! wie zou niet weenen.

Maar wat een groote rouw,
Men nog gebeuren zag,
Dewijl ook Jan de Blaauw,
Zich zelf had omgebracht,
Die man bracht zich zoo waar,
Uit wanhoop om het leven,
Omdat hij Gods gebod,
Zoo zwaar had overdreven.

Hij had zoo groot berouw,
En sprong toen over bo[or]d,
Zoodat hij in den grond,
Door 't water werd gesmoord
Men vischt hem daar weer uit,
Al bij het schip verheven
En deelt zijn vleesch voorwaar,
En overal gegeven.

Zij wrongen de handen daar
En trokken 't haar uit 't hoofd,
Wat schrikkelijk gevaar,
Och, vrienden! vrij geloofd,
Men zag geen land noch zand,
Niets als de woeste baren,
Och, Hemels groote Heer,
Help ons uit deez' bezwaren.

Toen zag men Godes gunst,
En Zijn genade goed,
Een sterke groote wind,
Met hooge watervloed;
Twee Visioenen meê,
Als engelen verheven,
Die hielpen ons van daar
Toen zijn wij weggedreven.

Zoo dreef men door de wind,
Op Gods genade henen,
Een land wordt ons bekend,
Een toren ons verscheen;
Ierland wil dit verstaan,
Bij Kingsal wij aanlanden,
Daar lagen nog vier dood,
Met menschenvleesch in handen.

Men bragt ons spijs en drank
En bier en goede wijn,
Men zag de plaats in roer,
De menschen vol van pijn,
Zij liepen in het schip,
En zagen menschenbonken,
Die lagen overal,
Met 't vleesch van al de schonken

Zij vielen op haar knieën,
En dankten hunnen God,
Voor eenen goeden reê,
Die hen gegeven werd,
En bidt toch al te zaâm
Die zoo zijn kost moet winnen,
Dat zij een goede reê,
Of haven mogen vinden.

Jongmans klagt.

Ach Margrietje, mijn voogdesse!
Hoe verslijt je dus jou jeugd,
Dat je altijd bij je besje
Zoo blijft wonen zonder vreugd;
Margriet ei niet, laat dit oude wijf,
Toch niet zijn uw tijdverdrijf,
Ei niet, kiest voor 't oude wijt,
Toch een ander tijdverdrijf.

'k Zou zoo gaarne om een roompje,
Met u eens naar buiten gaan,
Rusten onder 't lindenboompje,
Als het maar eens dorst bestaan,
Margriet! maar ziet, Besje is kwaad,
Als men eensjes met uw praat,
Maar ziet, Besje is kwaad,
Als men maar eens bij je staat.

't Is uw Besje al vergeten,
Hoe zij in haar jonge tijd
Heele nachtjes heeft versleten,
Want zij werd zeer sterk gevreid.
Margriet Jan, Piet, en Kees Louwenszeun;
Vreiden haar met zwarte Teun,
Jan, Piet, en Kees Louwenszeun,
Hadden met haar zulk een deun.

Is 't niet jammer, aardig meisje,
Dat jou groentje zoo verdort?
Geef mij 't antwoord toch een reisje,
Acht het niet of Besje knort;
Margriet, 't verdriet; dat ik om je lij,
Is de meeste slavernij,
Het verdriet, dat ik om uw lij,
Wijt ik Besjes razernij.

Nu ik denk wij zullen wachten,
Besje wordt haast overoud,
En misschien na weinig nachten,
Wordt zij dood en stijf en koud;
Margriet! het gebied, van haar huis en hof,
Daar ben jij dan 't vrouwtje af,
Het gebied van haar huis en hof,
Is dan tot Margrietjes lof.